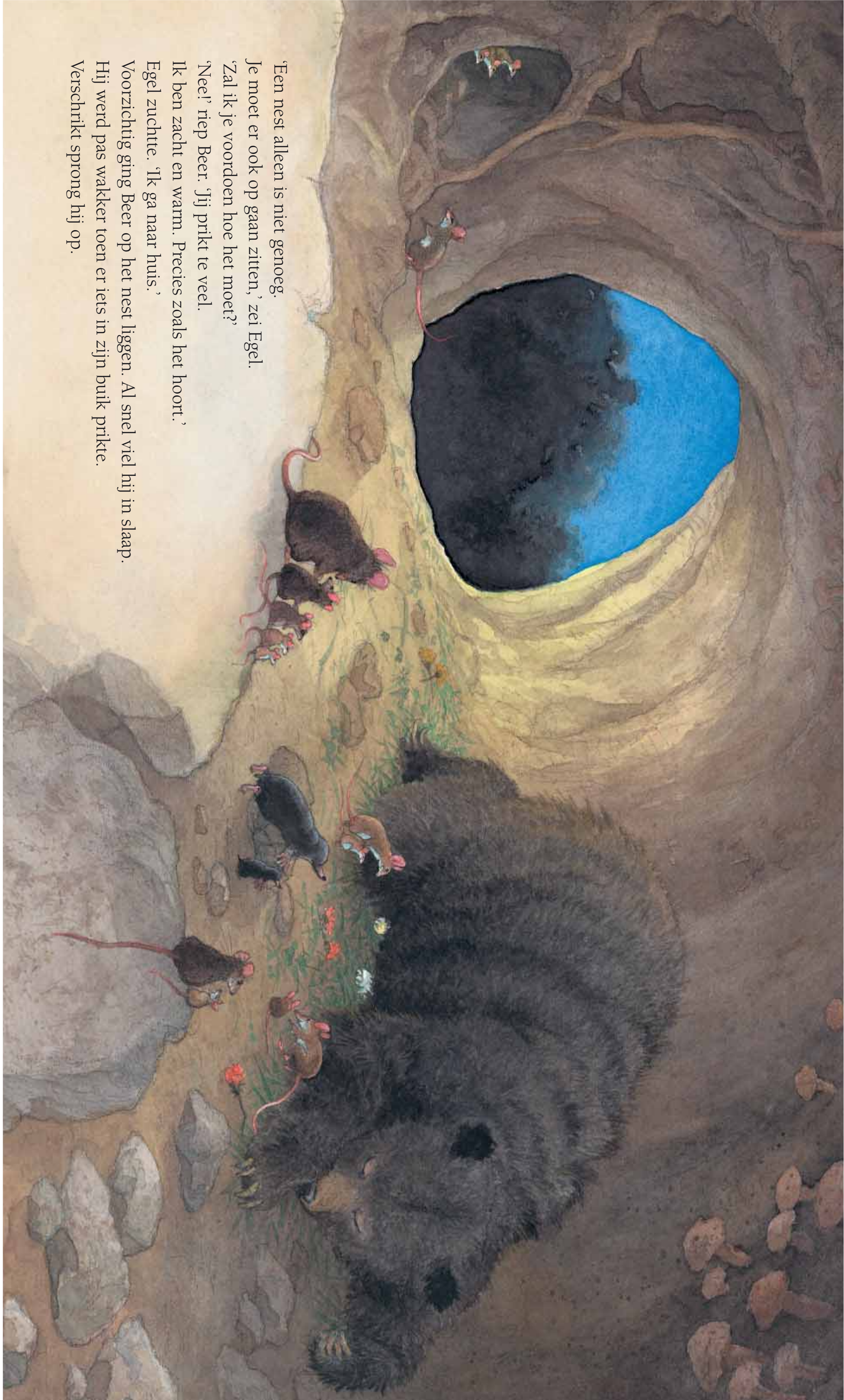

'Een nest alleen is niet genoeg.
Je moet er ook op gaan zitten,' zei Egel.
'Zal ik je voordoen hoe het moet?'
'Nee!' riep Beer. 'Jij prikt te veel.
Ik ben zacht en warm. Precies zoals het hoort.'
Egel zuchtte. 'Ik ga naar huis.'
Voorzichtig ging Beer op het nest liggen. Al snel viel hij in slaap.
Hij werd pas wakker toen er iets in zijn buik prikte.
Verschrikt sprong hij op.

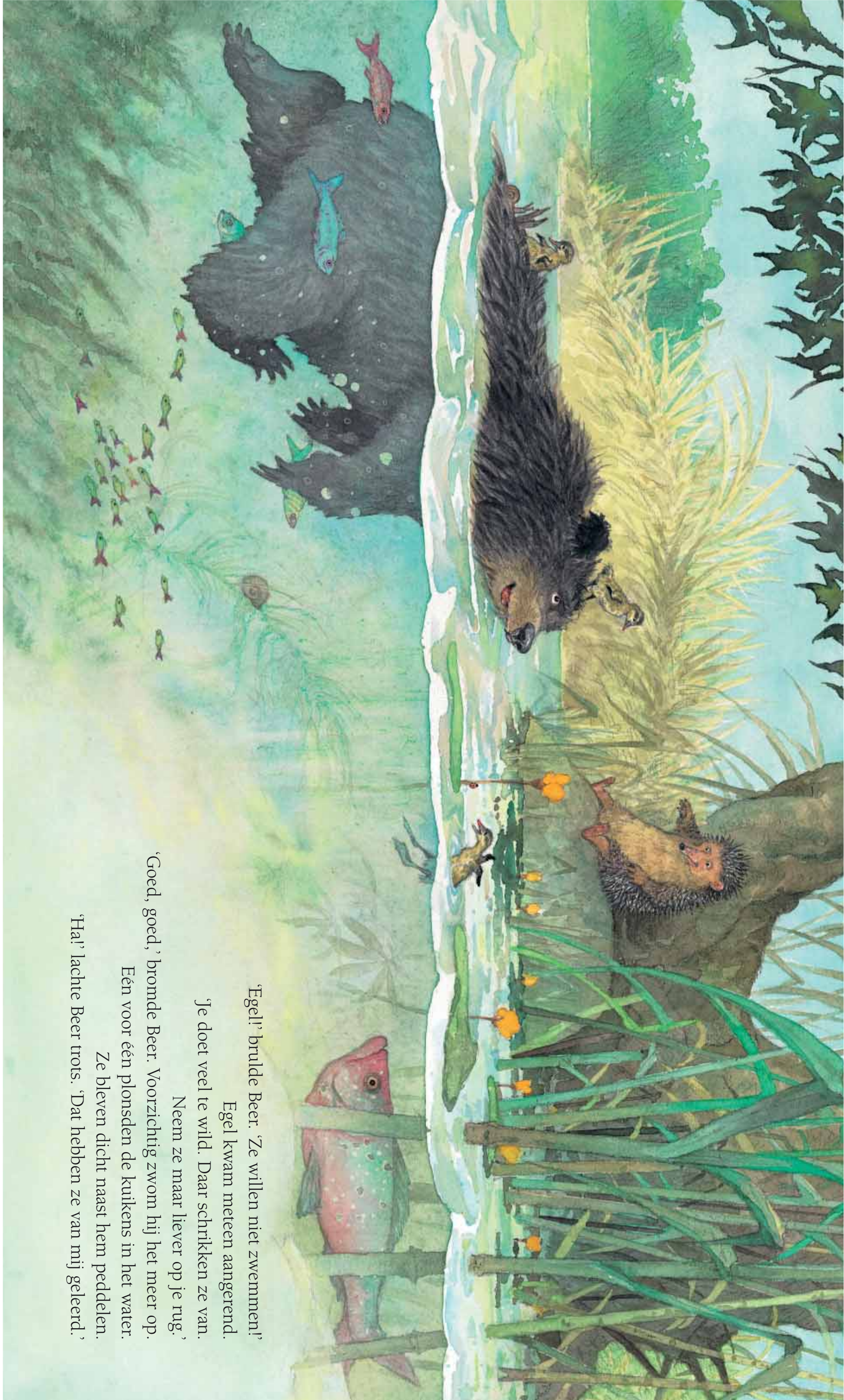

Drie kleine kuikentjes keken hem aan. Ze piepten zachjes.
'Egel!' brulde Beer. Egel kwam meteen aangerend.
'Tja,' zei hij kalmjes. 'Dat komt er nou van.'
'Wat moet ik doen?' vroeg Beer wanhopig.
'Gewoon – ze beschermen en voor ze zorgen...'
'Voor ze zorgen? Ik? Maar hóe dan?!'
'... eten geven, leren zwemmen,' ging Egel verder.
'Zwemmen? Ja, maar... Egel, kan jij dat niet doen?'
'Nee hoor,' riep Egel. 'Ik moet naar huis.
Ik heb het veel te druk!'

Beer keek naar de kuikens. Ze starden hem hoopvol aan.
Hij dacht diep na en vroeg: 'Willen jullie wat honing?
Of een paar bramen misschien?
De kuikentjes zeiden niets.
Wat nou? dacht Beer. Ze willen niet eten.
Wat zei Egel nog meer? O ja, leren zwemmen.
Op een draffe liep hij naar het meer
en met één grote sprong was hij in het water.
De kuikentjes bleven luid piepend op de kant staan.

'Egeli!' brulde Beer. 'Ze willen niet zwemmen!'

Egel kwam meteen aangerend.

Je doet veel te wild. Daar schrikken ze van.

Neem ze maar liever op je rug.'

'Goed, goed,' bromde Beer. Voorzichtig zwom hij het meer op.

Eén voor één plonsden de kuikens in het water.

Ze bleven dicht naast hem peddelen.

'Ha!' lachte Beer trots. 'Dat hebben ze van mij geleerd.'